

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupen Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Nádražní 38/8, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2016, č. j. 62 Az 18/2016 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016, č. j. OAM-75/LE-P20-K07-2013, Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodlo, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který mu nejprve ustanovil advokátku a poté žalobu zamítl rozsudkem ze dne 19. 10. 2016, č. j. 62 Az 18/2016 - 45.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel tvrdil, že krajský soud nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba v pochybnostech rozhodovat v případě důkazní nouze ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Stěžovatel nesouhlasil s tvrzením krajského soudu, že podal žádost o azyl pouze z důvodu obecné situace v Kamerunské republice v oblasti ochrany lidských práv a stavu demokracie. Naopak uváděl zcela konkrétní důvody, pro něž se v Kamerunu necítí bezpečně a má strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Konkrétně zmiňoval výhrůžku a útoky, kterým čelil kvůli aktivitám svého otce. Obrátil se na policii v zemi svého původu, ovšem k ničemu to nevedlo. Tato jeho tvrzení přitom nebyla vyvrácena. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že stěžovatel opustil Kamerunskou republiku již v roce 2003, tedy v době, kdy jeho otec ještě působil na univerzitě. Zemřel až o deset let později, takže otcovy tvrzené problémy nemohly být důvodem k opuštění země původu. Při prvním pohovoru k důvodům udělení mezinárodní ochrany navíc stěžovatel jasně uvedl, že na policii nebyl a o pomoc se nikde neucházel. Teprve v dalších fázích řízení se snažil svůj příběh zvětšit. Žalovaný přitom v řízení dostatečně zjistil, že v Kamerunské republice není vyloučena možnost domáhat se ochrany svých práv a svobod u státních orgánů. Z těchto důvodů navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti převážně polemizuje s názorem žalovaného, že jeho tvrzení v řízení o udělení mezinárodní ochrany, kterými chtěl prokázat, že má konkrétní důvody pro odůvodněné obavy z pronásledování, byla nevěrohodná, a dovolává se toho, že v případě pochybností má žalovaný rozhodovat ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Není ovšem úkolem Nejvyššího správního soudu, aby znovu věcně hodnotil hodnověrnost jeho výpovědi a posuzoval vnitřní rozpory v ní, které konstatoval jak žalovaný, tak následně krajský soud. K samotné právní otázce hodnocení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře již mnohokrát (viz například jeho rozsudek ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011 – 49, rozsudek ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, či ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 – 55).

[9] K tvrzenému neposkytnutí ochrany ze strany kamerunské policie, které stěžovatel začal uvádět při pozdějším pohovoru v rámci správního řízení, lze plně odkázat na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41: „*Příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo, neboť stěžovatel sám přezkum postupu policistů o své vůli zastavil.*“

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] V řízení před krajským soudem byla stěžovateli ustanovena zástupkyně, advokátka Mgr. Beata Kaczynská. Krajským soudem ustanovená zástupkyně ze zákona zastupuje účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovené advokátce platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud jí přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (totiž sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v celkové výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanovené advokátky činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu